

[Kai Moltke.]

materiale — over spekulationen i ejerlejligheder foreligger ikke til belysning af virkningerne af lov om ejerlejligheder i den ældre boligmasse. Derfor ændringsforslagene om tilføjelse af de nye numre 4 og 5 til nævnte lovs § 10 og tilføjelsen til § 9 for at få bedre oplysning og kontrol i nybyggeriets ejerlejligheder.

Når det manglende materiale vedrørende resultaterne af lov om ejerlejligheder foreligger gennem en tilbunds gående undersøgelse, skal efter forslaget til § 11 hele nævnte lov tages op til grundig revision inden den 1. januar 1970 på grundlag af de indhøstede erfaringer.

Ændringsforslagets hovedpunkt er dog, på grund af den i vidt omfang dokumenterede asociale spekulation i oprettelse af ejerlejligheder i stadig større dele af den ældre boligmasse, den nye formulering af pkt. 3 i § 10 i lov om ejerlejligheder. Heri foreslås, at udstykning i ejerlejligheder i ejendomme, opført før den 1. januar 1964, ganske simpelt hen forbydes. En sådan ændring vil ikke blot sikre en mere normal og social udvikling af boligforholdene, sætte en stopper for en helt igennem skadelig spekulation i fast ejendom — men den vil også under realkreditens nuværende krise mindske presset på obligationsmarkedet ved begrænsning af den voksende masse af udstedte private pantebrev til unormalt høj effektiv rente.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til en hurtig gennemførelse i folketinget.

Endvidere tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte *forslag til folketingsbeslutning angående sanering af kreditforholdene.*

Når regeringen gennem sine forslag vedrørende den økonomiske politik har lagt så megen vægt på en såkaldt „indkomspolitik“, der i høj grad — ja, næsten ganske specielt — har været rettet mod landets lønmodtagere, vil det vel være påkrævet at rejse to grundproblemer: ville det ikke være både mere logisk og socialt i første række at sætte ind over for de enorme arbejdsfri spekulationsindtægter i forbindelse med salg af jord og fast ejendom? Men her ser vi jo desværre, at den nye regering ligesom sin

forgænger intet hastværk har haft for at få gennemført en gennem år mere end påkrævet jordlovgivning. Dette samfundsmæssigt vitale problem er tværtimod gennem aftalerne mellem de tre regeringspartier blevet udskudt til samlingen 1968-69, hvad der uden tvivl giver regeringens forholdsregler en både farlig og helt skæv retning.

På den anden side synes man på samme måde at have overset, at kunstig forbrugsstigning gennem lån og kredit er betydelig farligere og mere samfundsskadelig end forbrug muliggjort gennem indtægt ved produktivt arbejde. Her findes en anden afgørende disproportion i regeringens økonomiske forholdsregler. Der er blevet talt meget om bestræbelser for at sikre en varig rentenedsættelse, der uden tvivl ville lette erhvervslivets trivsel og videre ekspansion. Men dette klares ikke ensidigt ved en stram finanspolitik, når det nuværende kaos på kreditpolitikens område får lov til at fortsætte. Og en af de vigtigste faktorer i en målbevidst dirigering af kreditten henimod løsning af produktive og beskæftigelsesfremmende opgaver må vel også bestå i, at der sættes effektivt ind mod den usunde superrentepraktis, der afsporer anvendelse af opsparing og investeringer ved, at voksende kapitaler på den stadig større del af pengemarkedet placeres efter rene maksimalprofitmotiver i stedet for efter samfundsmæssige og produktionsfremmende formål.

VS rejser derfor i sit forslag krav om radikale indgreb mod hele de stadig mere blomstrende superrentefænomener, der er udtryk for usund spekulation, og som dirigerer stadig større kapitaler og opsparede pengemidler bort fra markedet for noterede obligationer til fordel for private ukontrollerede pantebrev henimod øget forbrugskredit, og som er en hindring for fornuftig placering af bankers og andre pengeinstitutters udlån, hvor de produktive behov er størst og mest nødvendige for sanering af det økonomiske liv.

I forslaget tales om revision af kreditrationeringsaftalerne mellem Nationalbanken og de private banker, der i deres struktur stadig mere koncentrerer. Jeg skal ikke lægge skjul på, at VS i sit langtidsperspektiv sigter henimod, at Nationalbanken gøres til en virkelig statsbank, at forsikringsvæsenet (med udgangspunkt i de lovpligtige forsik-